

MCOM 506 2017 Final Ödevi

Emre Demirtaş

by Emre Demirtaş

FILE	EMREDEMIRTAS__MCOM506_FINALO_DEVI.DOCX (144.42K)		
TIME SUBMITTED	07-MAY-2017 02:40PM	WORD COUNT	728
SUBMISSION ID	810756916	CHARACTER COUNT	4641

İçi dışı bir değil. Çizgini dışı her zaman daha ehil!

Havanın ortalama 270 gün güzel olduğu yerde büyüdüm. Ulaşım için genelde tabanvay kullanırdım. Tabanvaydaki yol arkadaşım da komşumuzun oğlu ve okul arkadaşım Can olurdu. Yol boyunca yalan dolan hikâyeler anlatırdım çocuğa. Can deli olduğumu düşünmüş olabilir ama ben iddia ediyorum ki evrenin en temel besin maddesi zeytinyağının bu kıvraklıktaki etkisi büyük. Doğru tahmin ettiniz. Ben bir ege mezesisyim.

Biraz büyüdüm, delilikten mühendis olma potansiyeline sahip gençliğe terfi ettim. Mühendis olmak istediğimi sanmamda ailemin de etkisi büyük tabii. Acıtan gerçekle üniversitenin ilk yılında tanıştım. Önümden geçen pembe renkli ergimiş alüminyum ve kulağımın kepçesinde biriken metal tozlarının söylediği tek şey: *"Sen devam et Emre! Biz seni yavaşlatırız."*

André Gide abinin her ay hiç ilgi duymadığı konularda en az bir kitap okuma ritüelinden ilham aldım. Hem okudum hem çalıştım derler ya; ben hem mühendislik okudum hem de kendimi aradım. Tabii küçüklükten kalma yazma, çizme, sallama ve yalan dolan hikâye anlatma alışkanlığıma da devam ettim. Girmedğim topluluk, başvurmadığım çeşitlikte staj programı kalmadı. Bu maraton birtakım tanışıklıklar ve dişe dokunur staj programlarına kabul getirse de hâlâ aradığım kişiye ulaşamıyordum.

Üniversite bitti, bir enerji şirketinde pazarlama cünyırlığıyla çilem devam etti. Bardağı taşıran son damla da Gladwell abimin *Çizginin Dışındakiler* kitabı oldu. Sonunda mahkum ettiğim hayallerimi iyi halden salıverdim. Ben de çizgi dışına çıkmak istiyordum. Zaten çizgileri de sevmezdim. Tutkunu olduğum sinema, çılgını olduğum kitaplar, yazarı olduğum yazılar, ölüp bittiğim reklamlar ağzındaki baklayı çıkardı: Bulacağım, yazacağım.

Ailemle uzun süren tam üyelik müzakerelerini başlattım. Önce işimi bıraktım. Sonra hem reklam sektörüne yakın duracak hem de kufemi dolduracak bir yüksek lisans programı keşfettim. Yarış başladı ama benim ikna turlarım sonlanmadı. İki dönem sonunda programa kayıt için ailemi ikna ettim. Bir bardak yüksek lisans alarak açılışı yaptım.

Aylar birbirini kovaladı, ev baskısı arttı. Falancanın mühendis oğluyla filancanın mühendis kızı el ele tutuşup rüyalarımın girdi. Tur atmaya alışkıyım, sektörün çevresindeki adımlarımı hızlandırdım. Sonuç mu? Cevapsız kalan sayısız e-posta, mesaj ve başvuru...

Yine bir gün kedi gibi LinkedIn'de dolanıyorum, kafamı bir yazıya çarptım. Hatırladığım kadarıyla "Hedeflerinize ne kadar uzaksınız?" gibi bir başlığı vardı. LinkedIn yazılarından nefret ederim. Yazıya nedense o gün çivileme atladım. Başlığı ne kadar sıkıcı olsa da yazının içi harikalar diyarıydı. Omlet tarifleri, espriler, fıkralar ve komiklikler havada çarpışıyordu. Yazar da benim kafadan olacak ki LinkedIn'i ters köşesiyle dürtüyordu. Dayanamayıp direkt mesajdan yürüdüm yazana. Prensese uzanan bu yolda kılıcımı bileylediğimi anlattım. İki gün geçti ama cevap gelmedi. Birçoğuna attığım ve cevabını

alamadığım mesajlara alışkındım. Üçüncü günün şafağında izlediğim eski bir filmin damağımda bıraktığı güzel tatla yatağıma girerken, telefonum bana unuttuğum bir şeyi hatırlattı. LinkedIn'den gelen sıcak cevabı görünce aradığım kişiye artık ulaşıldığını anladım. Gladwell'de sıklıkla verilecek tek bir şanstın bahseder durur. İşte o şans bir gün sabaha karşı bana mesaj attı.

Staja böyle başladım Güzel Sanatlar'da. Stajım 3,5 ay sürdü. Kimine göre kısa, kimine göre yerinde olan bu süre benim için göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Stajda, severek ve isteyerek yaptığım işe her zaman kendimden bir şeyler koymaya çalıştım. Sürpriz videolar hazırladım. Ajans içi dijital dergiler çıkardık. Bir sürü işe hazırlanıp uçan fikirler ürettik. Konuştuğumuz, yazdığımız, çizdiğimiz şeyleri hiçbir zaman iş gibi görmedim. Bana arkadaş buluşması veya bir oyun gibi geldiği için her şeye koşturdum. Bu sebepten de staja başladıktan sonra bitiş zamanıyla ilgili hiç endişe duymadım. Sonunda Güzel Sanatlar'ın çiçeği burnunda cünyır yazarı oldum.

Daha bir senem bile dolmamıştı ki bu dev oyun parkının içinde, tesadüf olmadığını hissettiğim bir başarı yakaladım. Hiç bulaşmadığım bir işe bulaşmışım, çok kısa staj yaptım, işe kabul aldım, daha dokuz aylıkken dünyanın en büyük yaratıcılık festivali olan Cannes Lions'a katılmaya hak kazandım. Hem de yaptığımız şahane bir sunumun ardından, bileğimizin hakkıyla... Yazmada, bulmada, üretmede, çocukluktan beri harcadığım binlerce saatin bana geri döneceğini nereden bilirdim ki? Ama Gladwell'i okuduktan sonra o saatlerin neden geri geldiğini çok iyi biliyordum. Çizginin dışında mıyım bilmiyorum ama ben kendimi dışarıda hissediyorum. Önemli olan da bu değil mi?

Reklam yazarlığında ikinci yılımı doldururken yıllardır attığım turların bitmediğini söyleyebilirim. Ajans içinde ve dışında halen zevkle yapmaya devam ettiğim her şeyin ensesindeyim. Film yazıyorum, dizi yazıyorum, bol bol izliyorum... Harcadığım saatlerin aslında kendi hikâyemi yazdığını biliyorum.

Oksijensiz hayat olmayacağı gibi hikâyesiz de anlamlı bir hayat olmaz diyor Sait Hoca. Benim hikâyem de bu. Ailenizin veya arkadaşınızın değil, kendi hikâyenizi yazmanız gerek. Belki de çocukluğunuza, yıllardır severek yaptıklarınıza, hayatınızdaki saatlerin çoğunu neye harcadığınıza misafir olmanız gerek. Unutmayın başarı tesadüf değildir.

Bilgi Üniversitesi – Marka Okulu
MCOM 506 CMO Perspektifi
Emre Demirtaş
114007696

MCOM 506 2017 Final Ödevi Emre Demirtaş

ORIGINALITY REPORT

%**0**

SIMILARITY INDEX

%**0**

INTERNET SOURCES

%**0**

PUBLICATIONS

%**0**

STUDENT PAPERS

PRIMARY SOURCES

EXCLUDE QUOTES OFF

EXCLUDE MATCHES OFF

EXCLUDE
BIBLIOGRAPHY ON